

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΑΜΠΕΤΑ

Αντίο, Σμύρνη

Εικονογράφηση: Άρτεμις Πρόβου

Τη μέρα που ο μπαμπάς μου υποσχέθηκε ένα ποδήλατο ήταν και η μέρα που η γιαγιά άνοιξε το μπαούλο που είχε στο δωμάτιό της κι έβγαλε μια μεγάλη ελληνική σημαία. Ήταν άνοιξη του 1919 όταν θρόισε το λευκό και γαλανό μετάξι και άστραψαν τα κρόσσια φτιαγμένα από χρυσοκλωστή καθώς τη στερεώναμε στο παράθυρο.

— Λευτέρη, ετοιμάσου. Βάλε τα καλά σου! Ήρθαν οι Έλληνες! μου φώναξε η γιαγιά κουμπώνοντας με τρεμάμενα χέρια το λευκό της πουκάμισο με τα μαργαριταρένια κουμπιά.

Δεν είχα ξαναδεί ποτέ τόσο κόσμο στην Προκουμαία του Και. Τόση χαρά! Η μαμά με κρατούσε από το ένα χέρι και η γιαγιά από το άλλο, ενώ ο μπαμπάς περπατούσε μπροστά μας για να ανοίγει τον δρόμο. Από όλα τα χείλη ακουγόταν ο ελληνικός ύμνος. Τραγουδούσα κι εγώ δυνατά. Ο μπαμπάς με σήκωσε στους ώμους του και μου έδειξε ένα μεγάλο πολεμικό πλοίο που έπλεε στο λιμάνι της Σμύρνης. Διάβασα το όνομα ΠΑΤΡΙΣ.

— Αυτό που βλέπεις, αγόρι μου, θα το θυμάσαι μια ζωή. Η Σμύρνη είναι πια ελληνική! μου φώναξε η γιαγιά από δίπλα και η φωνή της σκάλωσε στον λαιμό της από συγκίνηση.

Οι στρατιώτες παρελαύναν μπροστά μας και ο κόσμος έτρεχε και τους φιλούσε, τους στόλιζε με στεφάνια. Στήθηκαν γλέντια και ξεκίνησαν χοροί στα καφενεία και στις λέσχες. Γνωστοί και άγνωστοι έδιναν συχαρίκια ο ένας στον άλλον, όπως γίνεται στις γιορτές και στους γάμους, ενώ οι καμπάνες χτυπούσαν πανηγυρικά σαν να ήταν Ανάσταση. Ξαφνικά ακούστηκαν δυνατοί κρότοι.

— Ντουφεκιάς! Γρήγορα σπίτι! φώναξε ο μπαμπάς. Με κατέβασε από τους ώμους του και σταματήσαμε να τρέχουμε μόνο όταν κλείσαμε πίσω μας την πόρτα του σπιτιού μας. Οι φασαρίες κόπασαν γρήγορα, ευτυχώς, κι εγώ κοιτούσα τον χάρτη που είχε κρεμάσει ο μπαμπάς στο γραφείο του.

Τις επόμενες μέρες θα έβαζε ελληνικές σημαίες στα μέρη που είχε κερδίσει ο ελληνικός στρατός, ενώ η γιαγιά στο δικό της δωμάτιο θα άναβε το καντήλι. Δίπλα στο εικονοστάσι υπήρχε και το κάδρο του Ελευθέριου Βενιζέλου, του υποστηρικτή της Μεγάλης Ιδέας των δύο Ηπείρων και των Πέντε Θαλασσών.

Πόσες φορές είχαν τσακωθεί η γιαγιά με την κυρία Σούλα, τη γειτόνισσα, για τον Βενιζέλο. Εκείνη, σε αντίθεση με τη γιαγιά, συμπαθούσε τον Βασιλιά. Πίστευε πως ο Βενιζέλος θα μας έβαζε σε μπελάδες.

Εγώ, πάντως, όταν κοιτούσα τον χάρτη του μπαμπά γεμάτο ελληνικές σημαίες κι έβλεπα πως η Ελλάδα όλο και μεγάλωνε... φούσκωνα από περηφάνια.

Αντίο, Σμύρνη

Ήταν άνοιξη του 1919 όταν ο μπαμπάς υποσχέθηκε στον Λευτέρη ένα ποδήλατο. Εκείνες τις μέρες ελληνικές σημαίες γέμιζαν τον χάρτη και στόλιζαν τα μπαλκόνια.

«Ήρθαν οι Έλληνες!»

Ο καιρός περνούσε και ο Λευτέρης παρέα με τον φίλο του τον Ασλάν σεργιάνιζαν στην προκυμαία του Και. Σχεδίαζαν ταξίδια κι έκαναν όνειρα για το μέλλον.

Ήταν Σεπτέμβριος του 1922 όταν οι ελληνικές σημαίες κατέβηκαν, τα όνειρα έγιναν εφιάλτες και τα ταξίδια ήταν πλέον χωρίς επιστροφή.

«Αντίο, Σμύρνη»

www.minoas.gr

9 786180 221329
ISBN 978-618-02-2132-9
ΚΩΔ. 14321